

Psaníčko o jaru.

„Cesty jsou blátem posedlý
vzduch jarní vůní zavoní
z kouřovejch signálů...“

Znáš ten pocit, kdy vítr odněkud z lesů přinese to zvláštní volání, volání dalek a volnosti. Nebe je najednou jiné, modřejší, bílé mráčky tak nějak milé a slunce začíná nejprve příjemně hladit a pak hřát. Ten pocit se objevuje pravidelně někdy v únoru. Rozum se brání a říká, že ještě přijdou mrazy a sníh, ale ty už bys nejraději vzal tornu, zavázal kanady, poslechl to volání a vyrazil ven pozdravit se s ožívající přírodou.

„...v peřejích řeka zvoní
a jarem vítr voní,
přijíždí jarní kurýr,
dobře ho znám...“

Letos to na tebe přišlo začátkem února při závodu o claim č.3. Prostě jsi to cítil ve vzduchu, stačilo se jen zhluboka nadechnout. Jako každý rok jsi tomu úplně propadl a jako každý rok přišly ještě dny šedivé, smutné se sněhem, větrem a zimou. Ale to už byly jen dozvuky, teď je tu snad opravdu to nejkrásnější období roku. Období plné nadějí, probuzení a příslibů do budoucna.

„Tak já vám nesu dobrou zprávu
na řece ledy začly tát,
na kempech už je vidět trávu
a vítr začal teple vát“

Jaro je čas, kdy bys měl uskutečňovat všechny plány, které jsi spřádal během zimního spánku. Najednou ale listuješ kalendářem a vidíš, že se to snad ani nedá všechno stihnout. A tak to asi má být, člověk bez plánů je člověk bez budoucnosti a člověk bez budoucnosti je vlastně mrtvola. Těšíš se na první táboráky, na noci s hvězdami nad hlavou, na vlahé podvečery a cítíš, že to všechno je hodně blízko.

„Kdo ví jak voní země, když se budí,
pocit má vždy, jak zrodil by se sám.
Jaro je lék na řeči, co nás nudí
a lidi, co chtěj zkazit život nám.“

Jaro je ale také období nových plánů. Vždyť dobře víš, že to nebude dlouho trvat a překulí se do léta. A to znamená přípravu tábora. Život se zkrátka nikdy nezastaví a je fajn, že se máš na co těšit.

Wimpy, březen 1992